

Razšli so se še dokaj mirno. Ko pa so zvečer pri Travnikarjevih zmolili dva dela rožnega venca, je potrkalo na okno. Bilo je krog 23. ure. Plevnik Jožef je namreč pričel klicati Travnikarjevega sina ven. Vsi so bili proti odhodu sina Franca od doma to noč in ob tej uri. Pa nič ni pomagalo. Še brat Tone se mu je pridružil. In šli so v vas: Tone in Franc Travnikar, že omenjeni Plevnik in Jožef Zorčič. Prva pot jih pelje k bratu Travnikarjevih, da bi pri njegovem gospodarju poslušali radio. Ker pa so tam že spali, so se podali proti Sv. Urhu v vas. Franc Travnikar, mi zarski pomočnik, je ostal sedaj zadaj, da bi pri bližnji hiši dobil ognja, da si prižge cigareto.

V tem pride proti gruču Plevnikov brat Tone. Jožef Plevnik svojega brata baje že dalje časa ne more videti. Zato je sedaj nahujskal družbo, ki se je v njej nahajal, na njega. In res jih je Tone Plevnik skupil s palico od Zorčiča, ki mu jo je dal Jožef Plevnik v roko. Tone Plevnik je zbežal, a Jožef, brat njegov, se je začel sedaj znašati nad ostalimi: »Kdo je udaril mojega brata?« Vse prigovarjanje ga ni pomirilo. Izjavil je še, da je bil njegov brat pač nor, da je bežal, on tega pač ne bi storil. V tem se družbi zopet pridruži Franc Travnikar. Na zadnje Plevnikove besede dostavi: »Mi trije bi te že pošteno naklestili.« V tem se obrne Plevnik proti njemu, a on ga sune od sebe. Čez par trenutkov pa se Plevnik zaleti v Franca Travnikarja in ga vrže po strmini ob kolovozu ter zbeži. Napadeni zavpije: »Primite ga, z nožem me je!« Ali ostala dva sta hitela pomagat ranjencu. Postavila sta ga na noge, da ga vodita proti domu. Pa ni šlo, ker je ranjenec tako oslabil, da se je kar sesedel. Hitro sta oskrbela voz pri bližnji hiši za prevoz v bolnico. Komaj pa privozijo mimo Travnikarjevih, ranjenec že ni več domačih spoznal. In ne daleč od domače hiše je podlegel rani.

Rana je bila strašna. Rezilo je predrlo žilo odvodnico in debelo črevo ter

šlo do hrbtenice. Smrt neizbežna, kakor je ugotovila obdukcijška komisija. Zločinec je dejanje mirno priznal. Pravega izgovora seveda nima. Glavni krivec pa bo gotovo pijača. Tako! Ko obhajamo spomin smrti rajnih, nas pretrese taka grozna novica in smrt. Oh, ta mladina! Kam bomo pač prišli, če bo mladina le mislila na pijačo, moderno ljubezen in nož, vse kar je pa božjega pa sramotila in preklinjala ter blatila. Zopet vzgled, kam drvimo, če bo naša mladina vzgojena brez Boga!

Remšnik. (400letnica turških grozot.) Grozni Turki so tudi tukaj hodili in pri umikanju v svojo domovino leta 1532 tukajšnjo cerkev opustošili. Ta opomba v remšniški kroniki kliče sedanjemu rodu o 400letnici grozne nesreče za te kraje in takratne naše prednike, kakor tudi na veliko hrabrost, junaštvo ter versko gorečnost tedanjega rodu. Kronika pravi dalje, da je že dne 16. oktobra 1535 lavantinski škof Filip cerkev na Remšniku na novo posvetil in pokopališče kakor tudi dva oltarja, ter blagoslovil tri vonove in birmal okrog 100 otrok. To da sklepate na gorečnost in požrtvovalnost vernikov v tistih groznih časih.

Sv. Trojica v Slov. goricah. Letos pa lahko rečemo: Veliko smo ga pridelali, namreč vinskega in jabolčnega mošta. Če bi ga pa bilo malo in še povrh kislo, bi pa rekli: Takega nam je Bog dal. Res se na več krajih že sliši nevolja, češ, da je mošta preveč, sadja preveč, posode pa premalo. Tudi naše ženske so v velikih skrbih. Pravijo namreč: Kaj bo letos, ko je toliko pijače. To se nam bo najbrž slabo godilo, če imajo moški toliko amerikanca, tukle in šmarnice. Pa upajmo, da bodo znali naši moški darove božje zmerno uživati in da tako po naših družinah ne bo prišlo do kakih pretresljajev in hujskih nemirov. — Saperlot! Na našem cerkvenem koru pa se zadnje tedne naši pevci prav dobro postavljajo. Dobili smo namreč novega, navdušenega in požrtvo-

valnega organista v osebi g. Ernesta Majhenič, ki je zbral okrog sebe že do kakih 30 pevcev in pevk, ki se tudi tedensko večkrat vadijo v petju. Res je, da je še z našim novim cerkvenim zborom, kakor z novim moštom v sodu, kjer še vse kipi in vre. Vendar pa, če bo šel naš novi pevski zbor po tej začrtani poti in redno imel pevske vaje, bo pa znal sčasoma postati še prav nevaren tekmeč marsikateremu sosednjemu cerkvenemu zboru. — Hm! Tudi Trojičani kaj premoremo, če si pošteno zavijamo rokave in si pošteno pljuneemo v roke.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Fantje prosvetnega društva so nam vprizorili kaj lepo, resno in pretresljivo igro »Zloba in zvestoba«. Podali so jo prav lepo in je le velika škoda, da mnogi ljudje rasne in lepe igre še vedno ne znajo prav gledati in poslušati ter s tem še druge spravijo ob pravi užitek. Fantje so tudi sklenili, začeti zdaj z rednim delom v fantovskem odseku. Tako je prav: le složno vsi iz cele fars! Katoliško prosvetno društvo si je na občnem zboru izvolilo nov odbor: želimo mu korajže in uspehov pri delovanju za oživiljenje društvenega dela! — Po daljšem bolehanju je umrl znani kmet Jožef Frank v Sv. Lovrencu, N. v m. p.

Št. Jernej pri Ločah. Pri nas je v 51. letu svoje starosti umrl g. Gašpar Paulič, brat našega župnika vlč. g. Petra Paulič, katerega je vsa leta zvesto in požrtvovalno vodil gospodarstvo. Pogreb je bil v ponedeljek dne 14. t. m. dopoldne. Naj v miru počiva!

Gajovci niže Ptuja. To poletje je dal postaviti kmet Franc Rižnar, po domače Mihalek, lepo kapelo, ki je gotovo najlepša in največja na Ptujem polju. V zvoniku ima tudi 40 kg težek zvon. V nedeljo dne 23. oktobra popoldne ob treh je bila ob veliki udeležbi ljudstva slovesna blagoslovitev lepo okinčane kapele po domačem šmarjetskem župniku g. konz. svetniku Šketa ob asistenci g. kaplana. Najprej je blagoslovitelj v daljšem pomembnem govoru omenil, da je kapela presv. Srca Jez. sad zaobljube, ki jo je storil sedanji gospodar Franc takrat še mladenič in vojak podčastnik v svetovni vojski na soški fronti v tistih strahotnih dneh in pozneje v italijanskem ujetništvu. Natb je bila blagoslovitev kapele, potem pa posvetitev zvona, ki nosi ime bostra

se premakne na kazalni plošči tem bolj, čim močnejša je svetloba in po njej posredno tok, ki nastane v stani. Dva upora skrbita za to, da je mogoče upoštevati občutljivost plošče in zaslon ko pritisk na gumb in kazalec pokaže mehansko absolutno točno osvetlitev.

Švicarji elektrificirajo.

Uprava švicarskih zveznih železnic namerava v prihodnjih letih elektrificirati še 400 km svojega železniškega omrežja. Ker bo tako obsežna elektrifikacija zahtevala precejšnje električne energije, bode uprava začela graditi najprej veliko električno cen-

»Mohamed, bližamo se prostoru, kjer bomo našli čudežno rastlino.«

Komaj je izrekel te besede, je nastala tišina, vsi so šepetali sure iz korana. Modri je korakal preplašenega obraza naprej. Strah, presenečenje, jezo, vse to je čital Mohamed z njegovih potez in je postal še sam nemiren.

Pot je vodila mimo pečine, ki jim je zapirala razgled. Modri je hitel naprej. Mohamed in pridigarja so mu sledili.

Zagledali so starega moža, kateremu so gledali izpod turbana srebrnobeli lasje. Klečal je in molil iskreno.

»Pes!« je nahrulil modrega. »Kako se drzneš pripeljati seboj te ljudi in me motiti v pobožnosti? Mar li hočeš izdati dragoceno skrivnost?«

Modri, na videz čisto potr, je odgovoril zelo spoštljivo:

»Poslušaj, oče vse svetosti! Prikazal se mi je prerok in mi razodel, da so moji dnevi šteti tukaj na zemlji. Skrivnost naj predam temu le svetniškemu možu, taka je želja prerokova...!«

»Lažeš, pes!« ga je strastno prekinil starec. »Lažeš! V obraz ti povem, da si lažnjivec! Tvoje prostaško obnašanje, tvoje blebetanje in prosjačenje te razkrinkuje! Dragoceno zelišče ne bo nikdar več tvoja last! Skrivnost je bila zaupana od preroka meni, jaz jo bom branil in četudi s svojim življenjem! Askir bom proklel in v tvoji roki ne bo pomenil več nego navadna trava ali detelja.«

»Tvoje prokletstvo ti ne bo koristilo«, je vpil modri in še bolj vneto: »Nič me ne more zadržati, da bi ne sledil povelju prikazni. Hočem in zahtevam zelišče, dobil ga bom!«

»Nikakor ne, pasji sin! Od Allaha prokleti! S svojim življenjem bodem branil rastlino pred tvojimi požrešnimi prsti!«

Modri je spregovoril s krepkim glasom:

»Svarim te! Hočem in moram imeti askir. Ako se braniš ter ustavljaš, delaš to na lastno nevarnost in proti volji preroka!«

»Ne, moram te posvariti! Prerok je z menoj! Nevarnost preti tebi!«

Vincencija. Zatem se je zmolilo litanije presv. Srca Jezusovega in peveci so zapeli par pesni, s čim je bila blagoslovitev končana. Tedaj so se potegnili v zvonik zvon, ga namestili, in kmalu nam je prvič zadonel njegov mili glas ter nas opomnil, da ne smemo misliti samo na ta svet, temveč tudi na večnost. S tem je bila lepa slovesnost zaključena in ljudje so se razšli. Povabljeni sorodniki, prijatelji in sosedje pa so v prazničnem razpoloženju v gostiteljevi hiši se spomnili tudi potrebne nove bogoslovnice ter zbrali kot spomin na to slovesnost 170 Din ter znesek potom župnega urada poslali na pristojno mesto. Darovalcem stoterni Bog plačaj, gostiteljema gospodarju Francu in njegovi skrbni ženi Neži pa Bog daj, da bi po prestanem trpljenju trdega dela in varčnosti ter izpolnjeni obljubi še mnogo let srečno gospodarila na lepo urejenem domu, ki je gotovo najlepši daleč na okrog ter v družbi svojega dobrega strica in dedeka tudi lepo vzgojila svoja otroka!

Mestni vrh pri Ptuj. Malokedaj se oglasi v naši občini bela žena smrt, pa kadar se oglasi, zadene tembolj živo. Na Vernih duš dan nam je vzela po težki bolezni predobrega mladence, 22letnega Preložnik Rudolfa. Triletna bolezen sušica mu je pretrgala nit življenja, ki je bil edini up žalostnih starišev. Umrl je bogoudano. Saj so mu lajšali trpljenje predvsem č. gg. patri Mirko in Konstantin z večkratnimi obiski. Pri odprtem grobu je g. pater Konstantin govoril v srce segajoče poslovinine besede. Tudi prijatelji peveci so se rajnega spomnili s prelepimi poslovininimi žalostinkami. Koliko spoštovanje in priljubljenost je užival, je pokazal veličasten pogreb, katerega so se udeležili pokojnikov prijatelji celo iz Maribora, Sv. Urbana, Podčetrka in od drugod. Vsem najpriskrnejša zahvala! Rajni naj počiva v miru, preostalim naše prisrčno sožalje!

Velika Nedelja — Trgovišče. Pretekli mesec nas je za vedno v tej dolini solz zapustila naša preblaga vaščanka, sosedka in predobra mati kmetica Alojzija Kumer iz Trgovišča. Dopolnila je 50. leto starosti in 25. leto zakonskega življenja. Ves označeni čas svojega življenja je rajna skrbno in neumorno delala, molila, trpela in skrbela za svojo družino. Bila je dobra žena in skrbna mati svojih otrok,

katere je vedno navajala k lepemu krščanskemu življenju. Rajnica je bila blaga duša napram trpečim, smilil se ji je vsak, ki je potreboval pomoči in mu je rada priskočila na pomoč. Ohranimo jo za vedno v spominu z molitvijo. Težko prizadetim in žalujočim naše iskreno sožalje!

Ljutomer. Gospa Fr. Brandlova, goslarska umetnica iz Maribora, priredi v nedeljo dne 27. t. m. v sokolski dvorani popoldne ob treh koncert. Sodeluje tudi koncertna pevka gospa prof. L. Vedralova iz Maribora in mladinski pevski zbor naše Glasbene šole pod vodstvom gospe prof. M. Zacherlove iz Maribora. Priidite, ker bo vstopnina zelo zmerna, da slišite umetno sviranje na gosli, umetno solopetje in naše male slavčke, ki pojejo enoglasne, dvo- in troglasne pesmi. Več na vabilih!

St. Vid nad Valdekom. Malo kaj se sliši od nas. Da živimo, evo nekaj novic! Imeli smo pred kratkem obenem kar tri mrlice in tri poroke. Med drugimi se je poročil predsednik tukajšnjega Prosvetnega društva Jožef Zajamšek z Ivanko Mrakovo. — Umrl je Mihael Ramšak, v 74. letu svoje starosti. Za nove zvonove je mnogo prispeval. Zadelo ga je kap. Njegovi domači so mu priskrbeli lep pogreb. Istčasno smo pokopali dobrega gospodarja in vzornega očeta Tomaža Megalec. Skoro eno leto ga je mučna bolezen priklenila na bolniško posteljo, pa je vse trpljenje prenašal z največjo potrpežljivostjo. Bil je začasa Avstrije zavezanec Slovenec in povsod značajan krščanski mož. Izpolnil je 77. leto starosti. Njegovega pogreba se je udeležila skoro cela župnija. Prihletli so znanci in prijatelji od blizu in daleč. — Za vse svetnike in spomin vernih duš so župljani grobove svojih rajnih zelo lepo okrasili. Celo pokopališče je bilo v zlatih krizantemah in pokrito še z drugimi cvetlicami, ki jih le najdemo pri kakem mestnem vrtnarju. Za cerkvenega ključarja pri župnijski je postavljen 28letni samski posestnik A. Štinek, po domače Kun, pri podružni cerkvi sv. Ruperta pa dolgoletni, za vse dobro vneti šentvidski župan Jožef Meh, po domače Legner. Cerkvenskopravni odbor je začel s popravili pri župnišču in gospodarskih nadarbinskih poslopih.

Polzela. V nedeljo dne 20. t. m. se vrši na gori Oljki zahvalna služba božja za vse do-

brotnike, ki so z veliko požrtvovalnostjo pripomogli, da se je naša, po požaru uničena cerkev na gori pokrila. Tudi zvonovi, kateri se ležijo na tleh, se bodo ta dan dvignili in zazvonili v zahvalo vsem darovalcem in dobrotnikom.

Podčetrtek. Gospod urednik, Vi se nam smilite, ko poročate same žalostne novice, oziroma jih Vam pošiljajo drugi. Hvala Bogu, da je pri nas drugače in le želimo, da bi še v nadalje tako ostalo. Naši fantje so pridni in pošteti, kakor tudi dekleta. Fantje imajo celo svoj moški pevski zbor, kjer že prav dobro delajo. Tako so na vernih duš dan zapeli že prav dobro na pokopališču »Oj, Doberdobe, tako da so bili vsi presenečeni, pa tudi ganjeni. To nedeljo pa so se celo oglasili v cerkvi in zapeli pod vodstvom tukajšnjega g. organista lepo Marijino pesem v največjo zadovoljstvo. Tako je prav, pravijo naši ljudje in rečejo: fantje, le oglasite se še kaj! Vas, gospod urednik, pa prosimo, da nam pripeljete kakkega vinskega trgovca, ker imamo letos tu silno dobro kapljico.

Sv. Vid pri Planini. Poznam precej gorskih župnij in jih nehoti primerjam z našo župnijo. Moram trditi, da naše ljudstvo ni zastalo ljudstvo, čeravno gospodari na planinah 319 m nad morjem. Brez vse hvale lahko trdim, da je bil St. Vid pred nedavnim časom torišče živahnega prosvetnega udejstvovanja. Če je za hip to udejstvovanje omrvelo, so pač v največji meri krive razmere, gospodarske in druge, ki so zajele današnjo dobo. Imel pa je St. Vid seveda tudi v besedi krepke delavce, ki so nas zapustili. Vsi vemo, da še mnogo dela čaka vse, da bomo morali vsi storiti mnogo več, kakor je naša dolžnost. Preko današnjih razmer je težka pot, naša pot pa bo pot dela kljub težkim razmeram. Pijančevanja pri nas, hvala Bogu ni, ljudstvo je mirne narave. Današnje razmere in stališče kmeta je v resnici težko. Edina pot do boljših dni je res izobrazba širših narodovih plasti in srčna kultura. Brez srčne kulture bo svet, ki drvi navzdol, propadel. Kultura srca je potrebna nam vsem. V slovenskem narodu sem našel veliko miline in kulture srca. Treba je pač to najlepšo cvetko zalivati in gojiti v srcu poedinca in v srcu množice, in to je naša naloga v bodočnosti.

Brez nadaljnjega obojavljanja je korakal modri proti mestu, na katerem je rastle čudatvorno zelišče, katero je opazil Mohamed še le sedaj in se je pripravil, da ga izpuli.

Starec se je pognal kvišku, razprostrl roke proti nebu in zaklical:

»Podeli mi moč, veliki prerok, da se borim s tem bogokletnim človekom!«

Odvrget je široki pas, strgal si je dolgo obleko s sebe in jo pognal ob stran.

Mohamed je zrl na prizor, kakor bi ga bil kedo oplazil po glavi. Sedaj še le je opazil, da je razgaljeni starec prav krepak mož, njegove roke so pričale o moči in delu. Dičila so ga široka pleča, prsa in napete mišice. Zgledal je liki rokoborec, ne pa kot od spokornega življenja oslabele duhovnik. Njegovo telo se ni ujemalo s starostno glavo. Prerok je storil velik čudež, ko je podaril starcu orjaško moč. Mohamed je trepetal od strahu.

Starec se je pognal v sključenega modrega, ga privil z mišičastimi rokami na prsa, ga dvig-

nil od tal in četudi je cepetal z nogami, ga je odnesel na stran in ga vrgel z veliko močjo po pobočju navzdol.

Modri se je prekotalil preko trave in grmovja, preko panjev ter kamenja in obležal spodaj.

Starec je pogledal za njim z odločnim namenom, da ponovi isti poskus napram ostalim, ki so jo pa rajši prostovoljno odkurili po pobočju.

Zadeli so na modrega in se ozrli v strahu po preganjalcu. S prekrizanimi rokami je stal na skali in je pošiljal za begunci cel veletok psov in kletvic.

Še le po večerji je prekinil modri neznožno tišino:

»Mohamed, danes nas je oplazil prerok z udarcem usode. Nikakor pa nas ni zapustil. Navdahnili nas je z mislijo, naj krenemo na drugo pot, ki bo uspešnejša.«

Napravil je pomemben odmor, ki je poživil Mohamedova upanja in pričakovanja.

(Dalje sledi.)

tralo. Centrala bo stala ob velikem dolinskem jezu, nad katerim bo 9 km dolgo in pol drug km široko zbiralno jezero, v katerem bodo zastajala 26 milijonov kub m vode. Zajezili bodo namreč reko Etzel v bližini Einsiedla v kantonu Schwyz. Tako nastalo novo jezero bo ležalo 100 m nad morjem. Vsa dela za tako zgraditev velikega jezua in elektrarne, bodo stala 62 milijonov švicarskih frankov.

Inscrirajte!

Pišace. Kriza pa taka! Pa smo zvedeli, da je naša Kmečka hranilnica in posojilnica kupila od gospe Roze Kosteve, posestnice v Pišecah, te dni dvorano. V kratkem misli nova lastnica dvorano deloma popraviti, a na spomlad jo preurediti za namene, v katere jo je kupila. Čuje se tudi, da v prenovljeni dvorani dobi dom Katoliško prosvetno društvo s svojo bogato knjižnico. — Knjige prosvetne knjižnice pa so že sedaj članom na razpolago vsako nedeljo in praznik po rani in pozni sv. maši. In tudi, ko se knjižnica preseli v novi dom, bo tako. Zato, člani, pridno segajte po knjigah v tem dolgem zimskem času! Tako boste ga najlažje preganjali pri dobri knjigi. Saj naša prosvetna knjižnica vsebuje veliko lepih in nekaj tudi novih knjig. — Davica nas zopet preganja. Lotila pa se je naših najmlajših. Javljenih je več slučajev oholenj. Toda večino bolnikov smo spravili v Brežice v bolnico, da nam jih tam ozdravimo. Ali enega, Franca Varleca, je že davica uničila. Bog daj ostalim skorajšnje okrevanje! — Vinska kupčija se je že pričela. Upamo pa, da bo še živahnejša sedaj, ko se je v mošči skupala Martinova gos. G. urednik, na uho pa vam zaupamo, da nam je od 10. na 11. t. m. ponudil nekdo ves mošt pokradel. Varnostne oblasti so že na delu, ki iščejo zlikovce. Bojimo pa se, da bo ves njih trud zastonj. In to se nam zgodi sedaj, ko se je kupčija tako lepo razvijala in so cene rastle od 2.50 Din naprej za liter. Bomo pač mogli sedaj začeti trgovati z vinom. Morda bomo pri njem imeli več sreče.

Zagorje ob Savi. Zadnji sejem je bil zelo živahen, bilo je dosti živine, pa tudi kupec se je lahko našel. Opaziti je bil precejšen dvig cen pri boljši živini. Na svoj račun so prišli seveda mesarji in razni prekupčevalci.

Mohorjeve knjige prihajajo.

Če bi hoteli odgovoriti na vprašanje, kaj je največja zasluga Slomškova za naš narod, bi dobili različne odgovore. Nam se zdi prav posebno koristna in znamenita ena velika misel, ki jo je sprožil Slomšek: ustanoviti Slovensko družbo, ki jim bo izdajala knjige tako poceni, da si bo knjiga utrla pot v zadnjo gorško kočo. Iz te Slomškove misli se je rodila Mohorjeva družba, za katere ustanovitev je on prispeval 500 goldinarjev takratnega denarja, kar je bilo takrat več vredno nego danes 10.000 Din. Poseben božji blagoslov je vedno počival nad to ustanovo. Nad 80 let že razpošilja Mohorjeva družba med Slovence v vsaki jeseni na tisoče in stotisoče knjig, ki sejejo povesod, kamor pridejo, semena veselja in pouka.

Letos ima Družba 55.011 udov, za 6837 manj nego lansko leto. Kriza torej tudi Mohorjevi družbi ni prizanesla, vsaj po nekaterih krajih ne. Z največjim veseljem pa moremo ugotoviti, da je tudi letos lepo število takih župnij, kjer je število mohorjanov kljub slabim časom poraslo. To je najboljši dokaz, da smatra naš narod mohorjevo knjigo za nekaj tako potrebnega, da si rajši še bolj pritrjuje drugo, nego bi se odrekal knjigi.

Nad 300 slovenskih izseljencev bo dobilo letos mohorske knjige, čeprav jih niso naročili. Marsikje namreč v tujini ni poverjenosti za Mohorjevo družbo, pa se ljudje ne morejo tako lahko vpisati za ude. Za te naše izseljene so naši mohorjani v Sloveniji lani nabrali 6207 Din ob priliki, ko so plačevali poštnino

za lanske knjige, ali pa naročnino za letošnje. Na ta način bo nekaj stotin naših izseljencev dobilo te dni najlepši pozdrav iz domovine in obenem dokaz, da niso pozabljeni. Marsikdo si bo potem za naslednje leto sam naročil mohorske knjige.

Tudi v letu 1933 bo izdala Mohorjeva družba šest knjig. Poleg »Koledarja« bode izšle »Večernice«, v katerih bo povest »Izobčenci«, ki jo je napisal Matija Malešič, doma iz Bele krajine, sedaj premeščen v Banjaluko. Posebna knjiga bo opisovala jetiko, kako se je varujemo in kako jo zdravimo. Če boš prebral to knjigo, ki jo bodo pojasnjevale še številne slike, boš morebiti obvaroval te nesrečne ljudske morilke sebe in svojo družino. Taka knjiga je potrebna pri vsaki hiši in tisti nasveti in navodila, ki jih boš tam dobil, bodo že dosti več vredni nego 20 Din.

Mnogo slovenskih fantov spozna sedaj pri vojakih naše morje, pa tudi mnogo naših mož in deklet si sedaj služi svoj kruh po naših primestnih mestih. Zato bo vzbujala splošno zanimanje knjiga »Naše morje«, ki nam bo pokazala morje, primorske pokrajine in otoke v slikah in besedi. Vsak bo rad listal po tej knjigi in prebiral v njej zanimivosti. Nadaljevalo pa se bo »Življenje svetnikov«. Vsak rad prebriže življenjepis svojega patrona, pa tudi življenje svetih mož in žena, ki so bili svetu kakor svetilniki sredi morja zmot in sovraštva. Posebna knjižica nas bo seznanjala z davki. Dan na dan govorimo o njih, dan na dan jih plačujemo v najrazličnejših oblikah, bodisi neposredno v davkarji ali pa posredno pri nakupu soli, tobaka, sladkorja in nešteti drugih predmetov. Zato je pouk o tej stvari potreben in poučen.

Kdor le more, naj naroči za poskušnjo eno ali drugo knjigo vezano. Saj vemo, kako žalostna usoda čaka premnoge nevezane knjige. Najprej izgube začetno in končno stran, potem pa niso več popolne in se jih nikomur ne zdi nič več škoda. Vezana knjiga navadno živi vsaj petkrat tako dolgo kakor broširana, razen seveda, ako v kaki hiši na knjige tako pazijo, da jih ne dobijo v roke otroci. Ti imajo, kakor vemo, posebno veselje s tem, da mrc varijo knjige in trgajo iz njih liste.

Izšle bodo tudi štiri knjige za doplačilo. — Mara Hus je napisala povest služkinje z naslovom: »Njene službe«. Ne poznamo knjige, a moramo reči, da bo že naslov privabljal bravce in zlasti bravke. Katera služkinja bi ne prebirala rada povesti, ki ji je snov vzeta iz njenega stanu? Iz hrvaščine je preveden roman »Kragulci«, ki opisuje dobo sv. Cirila. Ta doba je v naši zgodovini zelo važna, pa se bo tisti, ki bo to zgodbo bral, naučil marsikaj iz življenja naših prednikov. Po naših vaseh, industrijskih krajih in mestih je še mnogo mož in žena, ki jim živi v živem spominu vabljiva slika našega velikega voditelja dr. Janeza Ev. Kreka. Naslednje leto bo izšel IV. zvezek njegovih »Izbranih spisov«. Tam bomo brali o dobi, ko je bil Krek prvikrat državni poslanec. Videli bomo velikega prijatelja naših delavcev, kako je šel na Vestfalsko med nje misijonirat. Od tam je pisal svoja znamenita

Pri prehlajenju, hripi, vnetju v vratu, oteklih mandljih, živčnih bolečinah, trganju v udih storite dobro, če poskrbite za vsakdanje izpraznjenje črevesa s tem, da popijete pol čase naravne »Franz Josefove« grenčice. Po sodbah univerzitetnih klinik se odlikuje »Franz Josefova« voda radi sigurnega učinka pri prijetni uporabi. Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in v specializiranih trgovinah.

»Vestfalska pisma«. V knjigi bosta tudi dve Krekovi povesti, ki sta sicer zelo preprosto pisani, ki pa vendar silno jasno kažeta miselnost moža, ki je bil preprost in dober kakor vsakdanji kruh. Dr. Gosar bo pa izdal prvi zvezek »Novega družabnega reda«. Na to knjigo prav posebej opozarjamo naše knjižnice. Cene teh knjig bo razvidel vsakdo iz koledarja.

Letos smo se spominjali 70letnice Slomškove smrti. Našega svetega škofa počastimo pač najlepše s tem, če po svojih skromnih močeh pripomoremo, da živi in se krepko razvija njegova ustanova: Mohorjeva družba. Naj zlasti Spodnje-Štajerska, ki je Slovincem dala A.M. Slomška in kateri je Slomšek posvetil toliko svojega dela, pokaže prav posebno ljubezen do Slomškove dediščine.

Posebno pa prosimo vse mohorjane, naj se vsaj s skromnim darom spomnijo še naših slovenskih izseljencev. Če bi dal v ta namen vsak mohorjan en dinar, bi se posameznikom prav malo poznalo, nekaterim kar nič ne, nabraja bi se pa le ogromna svota 55.000 Din. Kajti v skupnosti je velika moč.

Vprašanja in odgovori.

B. F. v št. 3: V popravilo odgovora v našem listu z dne 14. m. m. damo tu sledeče pojasnilo: Če je poslopje zavarovano za 45.000 Din, njegova vrednost pa je na dan požara 50.000 Din, nastala škoda totalna, potem je zavarovalnica dolžna izplačati celo zavarovano svoto. Če pa je stavba v novem stanju vredna 50 tisoč Din, je 12 let stara, potem je odbiti od te svote obrabo. Ta odbitek se ne more vnaprej določiti, ker je odvisen od načina gradnje stavbe, starosti in drugih okolištin, ki se zamorejo dognati šele na licu mesta pri cenitvi požarne škode. — Ako je bila stranka manj zavarovana, kakor so zgradbe vredne, zavarovani deli zgradbe pa niso popolnoma pogoreli, ne more zavarovanež zahtevati, da se mu izplača cela zavarovana svota. Odškodnina se zmanjša v tem slučaju in dobi zavarovanež le del določene škode v takem razmerju, v kakršnem razmerju je zavarovanež svoje zgradbe nižje zavaroval, kakor je njih prava vrednost. — V kolikor poedine stranke niso zadovoljne s cenitvijo požarnih škod od strani zavarovalnic, imajo v smislu člena 22 splošnih zavarovalnih pogojev in paragrafa 11 točka 2 zavarovalnega zakona pravico, zahtevati ponovno cenitev po razsodišču, v katerega imenujejo tako stranka kakor zavarovalnica po enega razsodnika-cenilca.

Peruanski zid.

Pred kratkem so odkrili letalci, ki so krožili nad južnoameriškim pogorjem Andov, velik peruanski zid, ki je bil zgrajen z nepopisnim trudom na skalovju Kordilerov. Zid je zatopil v pozabnost, kakor kitajski zid in utrdbe rimskega cesarja Hadrijana. Približno 2000 let je bil kitajski zid neznan ostali Aziji — kljub temu, da je tako dolg! Še le v prošlem stoletju je začelo znanstveno časopisje kazati na čudovito zgradbo, koje resničnost je bila domnevana kot pravljica. Tudi Hadrijanove utrdbe so bile odkrite v novjšem času.

Ravno isto usodo je doživel peruanski zid, ki je bil dolgo časa popolnoma neznan. Človeštvo je še le moralo iznajti letalo, da je bil na ta način omo-